

ಅಥವಾ ತಮಗಿಂತ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯವರು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ.

ಮತ ಧರ್ಮಗಳ ಸಂಕುಚಿತ ಮನಸ್ಸು ಇಂದು ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಗೆಲೆಯರನ್ನು, ನೆಂಟರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದರವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಅಕ್ಷರಸ್ಥ ಹಿರಿಯರು ತಾವು ಹಾಳಾಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳ ತಲೆಯಲ್ಲೂ ಅಂಥದನ್ನೇ ತುಂಬುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳು ಒಬ್ಬರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಬಂದರು.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಅವರ ಪುಟ್ಟ ಮಗ ಆಗಷ್ಟೇ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಹಿರಿಯರು ಆ ಮಗುವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ 'ನಿನ್ನ ಗೆಲೆಯರು ಯಾರು?' ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಆ ಮಗು ತನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಫ್ರೆಂಡ್ ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಮುಸ್ಲಿಂ ಹುಡುಗನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಗಾಬರಿಯಿಂದ 'ನಿನ್ನ ಗೆಲೆಯ ಮುಸ್ಲಿಮನಾ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. 'ಯಾವ ದೇಶದವನು?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆ ಹುಡುಗ 'ಅವನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ 'ಅಯ್ಯೋ ನೀನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವನ ಫ್ರೆಂಡ್‌ಶಿಪ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದೀಯಾ? ಇದು ತಪ್ಪಲ್ಲವಾ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಆ ಮುಗ್ಧ ಮಗು ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿ ಆಯಿತು. ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅಂಶವನ್ನು ತಲೆಗೆ ತುಂಬಲು ಹೊರಟಿದ್ದು ಹಿರಿಯರು. ಇದು ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ಮಾತ್ರ. ಇಂಥವು ಸಾವಿರಾರು ನಮಗೆ ದಿನನಿತ್ಯ ಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಇಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂವಹನ ಯಾಕೆ ಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆ ಸಂವಹನ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು

ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡ ಕತ್ತಲು ಮರೆಯಾಗಿ, ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಗಂಟುಗಳು ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಸಡಿಲಗೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಒಬ್ಬನ ಕಷ್ಟ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮಗೆ ಮಾತು ಬೇಕು. ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳು ಒಬ್ಬರು ಇದ್ದರು. ಅವರ ಗಂಡ ಬ್ಯಾಂಕು ಉದ್ಯೋಗಿ ಆಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ಊರಿಂದ ಊರಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಇತರ ಹೆಂಗಸರು ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕೆಲವು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು 'ಇವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಜಂಬ' ಎಂದು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೋ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅವರೇ ತಮ್ಮ ಶರೀರದ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಒಂದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಅವರ ಬಲ ಕಿವಿ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಡ ಭಾಗದ ಕಿವಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾವು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಡೆ ಆಗುವ ಸಮಸ್ಯೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ತೀರ್ಮಾನ ಋಣಾತ್ಮಕ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಇನ್ನೂ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತದೆ. ಪರಸ್ಪರ ಮಾತುಕತೆ ಆಡಿದಾಗಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಋಣಾತ್ಮಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಹೀಗೆಯೇ ಎಂದು ನಾವು ಪೂರ್ವಗ್ರಹಣೆಡಿತರಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇವೆ.

ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಊರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಹೊಸಬರು ಬಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಊರವರು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಇತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ನೆಂಟರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು

ಅವರ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎನ್ನುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಇತ್ತು. ತೀರ ಹೊಸಬರು ಎನಿಸಿಕೊಂಡವರನ್ನು ಕೂಡ ಭಾರೀ ಪರಿಚಿತರು ಎಂಬಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಹೊಸಬರಿಗೆ ಆ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಆ ಪರಿಪಾಟ ಹೊರಟೇ ಹೋಗಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಊರುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾತಿ ರಾಜಕೀಯ, ಪಕ್ಷ ರಾಜಕೀಯ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ನೌಕರನೊಬ್ಬ ಸಣ್ಣ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ ಎಂದಾದರೆ ಅವನು ಯಾವ ಜಾತಿಯವನು ಎಂದು ನೋಡಿ, ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಟ್ಟ ಹಾಕಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪರಿಪಾಟ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ನೆಂಟರು ಇಷ್ಟರ ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಾಗ ಆತ್ಮೀಯ ನಗು ಮಾತುಕತೆಗಳ ರಹಿತವಾದ ಸಮಾರಂಭಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿವೆ.

'ಮಾತೇ ಮಾಣಿಕೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಸರ್ವಜ್ಞ. ನಾವು ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಂದ ದೂರ ಆಗಬಹುದು. ಸಂಶಯಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬಹುದು. ದ್ವೇಷದ ಭಾವನೆಗಳಿದ್ದರೆ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಜಾರಿದ್ದರೆ ಅವನ ಅಂತರಾಳದ ನೋವನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಾರು ಮಾಡಬಹುದು, ಅಂಥ ಅಪೂರ್ವದ ಸಾಧನವೇ ಮಾತು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರೆ, ಆ ಮನೆ ನಂದನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇರುವ ಮನೆ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣ, ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ದಾಣ, ಶಾಲೆ, ಕಚೇರಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಆಗಿರದಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ, ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿರಬೇಕು. ಏನಂತೀರಿ?

ಪ್ರತಿಯಿರಿ: feedback@sudha.co.in